

Οι γυναίκες της Μάνης

22-24 Ιουνίου 1826 μάχη Διρού

«**Εγώ** είμαι η Βέργα του Αλμυρού
κι όσα με βρούσι τα μπορού »

Με αυτή τη φράση οι Μανιάτισσες ζουν και πορεύονται στη ζωή τους και με αυτή μεγαλώνουν τα παιδιά τους. Είναι υπερήφανες που προστάτεψαν τον τόπο τους και κέρδισαν μια σελίδα στην Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης. Όλα άρχισαν ... το καλοκαίρι του 1826. Η επαναστατημένη Ελλάδα είχε αρχίσει να χάνει έδαφος με τους Τούρκους να επανακτούν πολλά εδάφη. Ο Ιμπραήμ πασάς αποφασίζει **να καταλάβει την αδούλωτη Μάνη!** Πρώτα στέλνει επιστολή στον Γιωργάκη Μαυρομιχάλη (ηγέτης των Μανιατών) απαιτώντας την παράδοσή τους. Η απάντηση που πήρε ήταν:

« Σε περιμένουμε με όσας διαθέτεις δυνάμεις, οι κάτοικοι της Μάνης γράφομε και σε περιμένουμε.»

Τούρκοι 8.000 ιππείς και 2.000 χιλιάδες πεζοί
Μανιάτες 2.400 ψυχές ηρωικές και αντρειωμένες.

Οι Μανιάτες παρατάχθηκαν στον Αλμυρό και αμέσως δημιούργησαν ένα προστατευτικό τείχος από πέτρες, το οποίο ονομάστηκε **Βέργα**. Ο Ιμπραήμ βλέποντάς τους παραταγμένους στη Βέργα του Αλμυρού διατάζει ύπουλα την ταυτόχρονη αποβίβαση του Τουρκικού στόλου στον κόλπο του Διρού. Η περικύκλωση των Τουρκικών δυνάμεων έγινε αντιληπτή από τους ιερείς των χωριών, οι οποίοι άρχισαν να χτυπούν όλες τις καμπάνες των εκκλησιών και να συσπειρώνουν το λαό. Το νέο διαδόθηκε αμέσως. Ο Μαυρομιχάλης όρισε αμέσως στις γυναίκες να φύγουν για να σωθούν ενώ οι άντρες έμειναν

στις θέσεις τους. Και εκείνες απάντησαν «**σωστά τα λες καπετάνιε μα αστόχησες κάτι πως είμαστε Μανιάτισσες ! Δεν πάμε πουθενά! Δεν είναι στο αίμα μας η φυγή ούτε**

και ο φόβος!» Οι γυναίκες παρατάχθηκαν στο Διρό και περίμεναν τους Τούρκους στη μάχη! Απίστευτη η αντρειοσύνη αυτών των γυναικών! Για πολεμοφόδια είχαν **πέτρες ξύλα δρεπάνια το ίδιο τους το σώμα !!** Και νίκησαν ω! του θαύματος! Υπεράσπισαν το τόπο τους, νίκησαν τις Τουρκικές Δυνάμεις!

Κράτησαν αναμμένη τη φλόγα του αγώνα και ανέδειξαν

τον ηρωισμό των γυναικών της Μάνης. Προστάτευσαν τον τόπο τους όπου είχαν κρυμμένα τα παιδιά τους, τους τάφους των γονιών τους και το όνομά τους ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ. Πολύ σωστά λοιπόν μπορούν οι Μανιάτισσες να πουν «**Εγώ** είμαι η Βέργα του Αλμυρού κι όσα με βρούσι τα μπορού » δηλαδή Εγώ είμαι η Βέργα (το τείχος) του Αλμυρού και όσα και αν με βρούν δε με σκιάζουν, θα τα πολεμήσω.

«Αυτές οι πέτρες δεν βολεύονται
κάτου από τα ξένα βήματα»

Γιάννης Ρίτσος (Ρωμιοσύνη)

Μ. Ξουράφη Γ1